

Arrest

nr. 169 742 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekende partij dienen op 10 augustus 2015 elk een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekende partijen en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Tsjechische autoriteiten hen visa verstrekten.

1.3. Eerste en tweede verzoekende partij worden op 6 oktober 2015 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 15 oktober 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzoeken tot overname aan de Tsjechische autoriteiten.

1.5. Op 4 december 2015 aanvaarden de Tsjechische autoriteiten de overname en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen in overeenstemming met artikel 12, tweede lid van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 17 december 2015 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissingen genomen in hoofde van eerste verzoekende partij zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [A.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, staatsburger van Syrië, vroeg op 10.08.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart van Syrië met nummer [...], afgegeven op [...] voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08.07.2015 een visum aanvroeg bij de Tsjechische consulaire diensten te Beiroet (Libanon) en dat het visum werd verstrekt (hit AFIS VIS).

De betrokkene verklaarde dat hij in 2001 huwde met [A. Z.], die ook asiel vroeg op 10.08.2015. In 2011 huwde hij met [N. A. A.] [OV...], die ook op 10.08.2015 asiel vroeg in België.

De betrokkene werd gehoord op 06.10.2015 en verklaarde dat hij op 30.07.2015 van Syrië naar Libanon ging. Op 06.08.2015 vloog hij met zijn eigen paspoort, dat was voorzien van een door de Tsjechische instanties verstrekt visum, naar Praag, vanwaar hij een dag later verder reisde naar België. De betrokkene verklaarde verder dat hij zijn paspoort van Syrië met visum na aankomst in België verscheurde. Hij deed dit naar eigen zeggen om te verhullen dat hij over een door Tsjechië afgegeven visum beschikte.

Op 15.10.2015 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Tsjechische instanties, die op 04.12.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag.

De Tsjechische instanties stemden ook in met de behandeling van de asielaanvragen van [A. Z.] en [N. A. A.].

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij België een goed land vindt en België goed zorgt voor vluchtelingen. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Tsjechische instanties omdat hij op het internet las dat Tsjechië een land is met veel racisten en Tsjechië volgens de betrokkene de kant kiest van de katholieken en niet van de moslims. De betrokkene verklaarde, op zijn twee echtgenotes en zijn kinderen na, geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten dei de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Tsjechische instanties omdat hij België een goed land vindt en vindt dat België goed zorgt voor vluchtelingen. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Wat de andere argumenten - Tsjechië is een land met veel racisten en kiest de kant van de katholieken en niet van de moslims - wijzen we er op dat geen enkele lidstaat vrij is van racisme en lidstaten geen kanten kiezen. Het betreft hier louter visies van de betrokkene.

Tsjechië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Tsjechië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tsjechië stemde op 04.12.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Tsjechië een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Tsjechische instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Tsjechië kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder merken we op dat het UNHCR recent geen rapporten publiceerde waarin het stelt dat de procédures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Tsjechië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Tsjechië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn we van oordeel dat het eventueel wijzen op het feit dat in Tsjechië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Tsjechië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het

EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers in Tsjechië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De betrokkene maakte gewag van een gezondheidsprobleem (diabetes). We benadrukken dat betrokkene in Tsjechië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen of geneesmiddelen zal verkrijgen. Verder zijn we van oordeel dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Tsjechische autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene met aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Tsjechische instanties."

De beslissingen genomen in hoofde van de andere verzoekende partijen luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [Z.]

voornaam: [A.] alias [Z.]

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, staatsburger van Syrië, vroeg op 10.08.2015 asiel in België, samen met haar echtgenoot en drie minderjarige kinderen. Ze legde een identiteitskaart van Syrië met nummer 10837035, afgegeven op 14.04.2006 en een op 14.03.2004 afgegeven en tot 13.03.2010 geldig paspoort van Syrië met nummer N000436862 voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08.07.2015 een visum aanvroeg bij de Tsjechische consulaire diensten te Beiroet (Libanon) en dat het visum werd verstrekt (hit AFIS VIS).

De betrokkene werd gehoord op 06.10.2015 en verklaarde dat ze op 30.07.2015 van Syrië naar Libanon ging. Op 05.08.2015 vloog ze met haar eigen paspoort, dat was voorzien van een door de Tsjechische instanties verstrekt visum, naar Griekenland, vanwaar ze twee dagen later verder vloog naar Praag, vanwaar ze verder reisde naar België. De betrokkene verklaarde verder dat haar echtgenoot haar paspoort van Syrië met visum na aankomst in Praag verscheurde.

Op 15.10.2015 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Tsjechische instanties, die op 04.12.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene en met de behandeling van haar asielaanvraag.

De betrokkene stelde dat België werd gekozen door haar echtgenoot. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Tsjechische instanties omdat haar echtgenoot België koos en ze in België wil blijven.

De betrokkene verklaarde, op haar echtgenoot en kinderen na, geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Tsjechische instanties omdat ze in België wil blijven. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Tsjechië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Tsjechië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tsjechië stemde op 04.12.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Tsjechië een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Tsjechische instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Tsjechië kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als Vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder merken we op dat het UNHCR recent geen rapporten publiceerde waarin het stelt dat de procédures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Tsjechië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Tsjechië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

Verder zijn we van oordeel dat het eventueel wijzen op het feit dat in Tsjechië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Tsjechië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers in Tsjechië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De betrokkene maakte gewag van gezondheidsproblemen (rugpijn en reuma aan rechterarm). Ze maakte geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. We benadrukken dat betrokkene en haar kinderen in Tsjechië in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming de nodige zorgen of geneesmiddelen zullen verkrijgen. Verder zijn we van oordeel dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kinderen vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Tsjechische autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Tsjechische instanties."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij dient te zijn vertegenwoordigd door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu stelt de Raad vast dat niet blijkt dat derde, vierde en vijfde verzoekende partij, geboren op respectievelijk 24 juni 2002, 5 oktober 2005 en 19 april 2008, rekening houdende met hun leeftijd over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus te worden vertegenwoordigd door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat eerste en de tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient te worden vastgesteld dat het beroep van derde, vierde en vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-

wet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Dat de verzoeker officieel en godsdienstig met de verzoekster gehuwd is en dat drie kinderen uit hun huwelijk geboren zijn, maar dat hij eveneens met Mevrouw [A. A. N.] [DV nr. ...] gehuwd is, met wie de verzoeker twee kinderen heeft gehad, [S. A.] en [M. A. K.].

Dat zij ongetwijfeld een kerngezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM dat door hetzelfde artikel beschermd wordt.

Dat aan de tweede echtgenote van de verzoeker en hun kinderen geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, noch een bijlage 26 quarter, zodat zij steeds wettig in België verblijven.

Dat de tegenpartij in de bestreden beslissing slechts meldt dat de Tsjechische overheden hun toestemming gegeven hebben wat betreft de overname van de tweede echtgenote van de verzoeker en van haar kinderen.

Dat België echter steeds de mogelijkheid behoudt zich verantwoordelijk te verklaren voor het onderzoek van de asielaanvraag van de Mevrouw [A. A. N.] en van haar kinderen op grond van artikel 17 van Verordening 604/2013.

Dat het kerngezin dat nochtans door artikel 8 EVRM beschermd wordt, ontbonden zou worden.

Dat de tegenpartij die de bestreden beslissing aan de enige verzoekers betekend heeft, de in het middel beoogde middelen schendt.”

3.1.2. Ter terechtzitting wordt het niet betwist dat intussen op 15 januari 2016 eveneens in hoofde van de tweede echtgenote van eerste verzoekende partij, en hun gezamenlijke kinderen, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Ook wat de asielaanvraag ingediend door de tweede echtgenote betreft, werd vastgesteld dat de behandeling hiervan toekomt aan de Tsjechische autoriteiten en zij en haar kinderen dienen eveneens het Belgische grondgebied te verlaten teneinde zich naar Tsjechië te begeven. De Raad stelt vast dat aldus niet langer blijkt dat verzoekende partijen nog enig belang hebben bij dit middel waarbij zij de Raad vragen vast te stellen dat de aangehaalde bepalingen zijn miskend waar de bestreden beslissingen een scheiding van leden van het kerngezin tot gevolg (kunnen) hebben. Bij een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen op deze grond kan het bestuur enkel vaststellen dat intussen in hoofde van de tweede echtgenote en haar kinderen vergelijkbare beslissingen zijn genomen en er aldus op dit punt geen enkel beletsel meer bestaat om opnieuw dezelfde beslissingen te nemen. Dit middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

3.2.1. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Zij lichten het middel als volgt toe:

“Dat de verzoekers aan de tegenpartij gemeld hebben dat zij wegens verschillende redenen niet naar de Tsjechische Republiek wouden terugkeren.

Dat zij namelijk aangeduid hebben dat de TSJECHISCHE REPUBLIEK hun asielaanvraag niet serieus zou onderzoeken en dat deze volledig tegen de muslims was.

Dat zij een asielaanvraag in BELGIE wensten in te doen, omdat zij in fine hopen dat deze nauwgezet onderzocht zou worden en dat zij de totaliteit van de elementen die hun vertrek uit SYRIE rechtvaardigde zouden kunnen laten gelden.

Dat de toestand van de asielaanvragers in de TSJECHISCHE REPUBLIEK volgens een verslag van het UNHCR uiterst problematisch is.

Dat de Tsjechische Republiek inderdaad voorziet dat de asielaanvragers tijdens 120 dagen in een gesloten onthaalcentrum geplaatst worden.

Dat anderzijds, volgens een artikel van de Verenigde Naties : “l’ONU critique la détention systématique des migrants et réfugiés” (Stuk 2).

Dat men in dit artikel kan lezen dat de rechten van de kinderen eveneens geschonden worden en dat “Les violations des droits humains des migrants ne sont pas isolées ni le fait du hasard, mais systématiques, elles semblent faire partie intégrante de la politique du gouvernement tchèque pour décourager les migrants et réfugiés d’entrer ou de séjourner dans le pays”.

Dat de detentieomstandigheden vernederend zijn.

Dat de migranten zelfs dagelijks gefouilleerd worden om hen het nodige geld af te nemen om hun detentie te financieren.

Dat de kinderen eveneens opgesloten worden, en men kan in dit artikel lezen dat “Le droit international est clair : la détention de migrants doit seulement être utilisée en dernier recours. En ce qui concerne les

enfants, le Comité des Nations Unies des droits de l'enfant a souligné que la détention des enfants uniquement sur la base de leur statut migratoire ou de celui de leurs parents est une violation, n'est jamais dans l'intérêt supérieur de l'enfant et n'est pas justifiable".

Dat deze informatie des ter meer geloofwaardig en dus verontrustend zijn dat zij van de Verenigde Naties zelf en van het UNHCR afkomstig zijn.

Dat men tijdens een recente betoging tegen de vluchtelingen slogan's kon horen zoals "La Tchèque aux Tchèques", "L'Islam est mauvais", "Europe réveille-toi" (Stuk ").

Dat men in deze artikelen eveneens kan lezen dat "Ces mouvements semblent gagner de plus en plus de popularité auprès de Tchèques dont 93% pensent que les réfugiés doivent être renvoyés dans leur pays d'origine, selon un sondage réalisé en août dernier".

Dat dit een duidelijk schending uitmaakt van artikel 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen en de Fundamentele Vrijheden dat alle arbitraire vrijheids-beroving verwerpt, evenals van artikel 3 van het EVRM die de onmenselijke en vernederende behandelingen verwerpt.

Dat de tegenpartij, die geen rekening houdt met de hierboven vermelde elementen en die zich ertoe beperkt aan te duiden dat de Tsjechische Republiek dezelfde internationale Verdragen als BELGIE bekrachtigd heeft en dat de fundamentele rechten van de verzoekers er bijgevolg nageleefd zullen worden, de in het middel beoogde beschikkingen, en namelijk de verplichting van uitdrukkelijke motivering schendt."

3.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen, derwijze dat verzoekende partijen hiervan kennis hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen in rechte aan te vechten. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Gelet op de motiveringen die in de bestreden beslissingen zijn opgenomen inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dient ook te worden aangenomen dat deze motiveringen verzoekende partijen in staat stellen kennis te nemen van de redenen waarom de verwerende partij een reëel risico in deze zin niet weerhield. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de artikelen 3 en 5 van het EVRM zoals deze eveneens geschonden worden geacht door verzoekende partijen.

3.2.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat

land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partijen aan Tsjechië met artikel 3 van het EVRM is nagegaan, doch heeft geconcludeerd dat niet blijkt dat de verzoekende partijen door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verwerende partij gaat in op de door verzoekende partijen naar voor gebrachte verklaringen waarom zij zich verzetten tegen een overdracht naar Tsjechië – met name omdat op het internet werd gelezen dat Tsjechië een land is met veel racisten en Tsjechië de kant zou kiezen van de katholieken en niet van de moslims – en stelt in dit verband dat geen enkele lidstaat vrij is van racisme en lidstaten geen kanten kiezen. Zij motiveert dat het hier een loutere visie van de verzoekende partijen betreft. Verwerende partij wijst er vervolgens op dat Tsjechië zowel de Conventie van Genève van 1951 als het EVRM ondertekende,

zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit land het non-refoulementbeginsel en de uit deze verdragen voortvloeiende verplichtingen zal nakomen. Zij stelt ook dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals deze in Europese richtlijnen zijn vastgelegd, niet zullen naleven. Zij wijst er verder op dat Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Zij benadrukt bovendien dat het UNHCR recent geen rapporten heeft gepubliceerd waarin het stelt dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Tsjechië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij stelt ook nog dat het loutere feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van asielzoekers in Tsjechië niet voldoende zwaarwichtig is om tot dit besluit te komen. Verwerende partij gaat ten slotte ook in op de voorgehouden gezondheidsproblemen van verzoekende partijen, met name diabetes wat eerste verzoekende partij betreft en rugpijn en reuma aan de rechterarm wat tweede verzoekende partij betreft. Zij stelt dat verzoekende partijen in hun hoedanigheid van asielzoekers in Tsjechië de nodige zorgen of geneesmiddelen zullen kunnen verkrijgen en geen attesten of andere elementen worden aangebracht die aanleiding geven om te besluiten dat er redenen betreffende de gezondheidstoestand voorliggen die een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat er bij overdracht aan dit land een reëel risico bestaat op blootstelling aan omstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij wijst er ten slotte op dat de Tsjechische autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

In casu voeren verzoekende partijen aan dat de groep van asielzoekers in Tsjechië een groep zou uitmaken die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad benadrukt dat er hiervoor sprake dient te zijn van ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partijen als asielzoekers die worden overgedragen aan Tsjechië behoren tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Verzoekende partijen stellen dat volgens een verslag van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties de toestand voor asielzoekers in Tsjechië uiterst problematisch is, nu asielzoekers gedurende 120 dagen in een gesloten onthaalcentrum worden geplaatst. Een dergelijk verslag wordt door verzoekende partijen evenwel niet gevoegd. Evenmin wordt verwezen naar enige weblink of enige titel of datum van een dergelijk verslag. Het bestaan van een dergelijk verslag wordt aldus niet aangetoond, minstens kan de Raad de inhoud ervan niet nagaan.

Verzoekende partijen wijzen verder op een webartikel van 22 oktober 2015 dat een weerslag vormt van een interview met een woordvoester van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties en waarin de systematische detentie van migranten en 'vluchtelingen' wordt bekritiseerd. In dit stuk wordt er gewag van gemaakt dat verschillende Europese transitlanden een restrictief beleid voeren ten aanzien van migranten en asielzoekers die trachten door te reizen naar de noordelijke Europese landen. Specifiek wat Tsjechië betreft, wordt er in dit verband melding gemaakt van een veelvuldige opsluiting gedurende 40 dagen, die kan worden verlengd tot 90 dagen, en dit in degraderende omstandigheden. Bedoeling is hierbij deze groep van mensen te ontmoedigen naar Tsjechië te komen. Hierbij is er ook sprake van de opsluiting van kinderen. De Raad stelt vast dat dit stuk specifiek handelt over de situatie van migranten en asielzoekers die in de loop van 2015 door verschillende Europese landen reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. De miskennis van de rechten van kinderen waarvan hierin gewag wordt gemaakt, wordt ook enkel betrokken op deze detentie. Verzoekende partijen, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied hebben betreden en die in het kader van de Dublin III-verordening zullen worden overgedragen aan Tsjechië, behoren op zich niet tot deze groep. Tsjechië heeft ook uitdrukkelijk verklaard verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvragen van de verzoekende partijen. Dit door verzoekende partijen thans voor het eerst voorgelegd stuk toont nog niet aan dat de Tsjechische autoriteiten ook asielzoekers die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen systematisch zouden opsluiten, of dat er concrete gronden zijn om aan te nemen dat verzoekende partijen bij overdracht aan dit land in detentie zullen worden geplaatst.

Verzoekende partijen betogen verder, onder verwijzing naar een tweetal persartikelen, dat er recent een betoging plaatsvond in Tsjechië tegen 'vluchtelingen' en dat een groot deel van de bevolking afwijzend staat tegenover 'vluchtelingen'. Het gegeven dat er racisme bestaat in Tsjechië en een groot deel van de bevolking afwijzend staat tegenover 'vluchtelingen' toont evenwel nog niet aan dat verzoekende partijen in dit land niet zullen kunnen genieten van adequate opvangvoorzieningen of er niet kunnen terugvallen op adequate procedures inzake asiel en bescherming. Aldus blijkt nog niet dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt en dat de bestreden beslissingen verzoekende partijen zouden blootstellen aan een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij ontkende ook niet dat er in Tsjechië sprake is van racisme, doch stelde dat geen enkele lidstaat hiervan vrij is en de stelling van verzoekende partijen dat de Tsjechische staat de kant van de katholieken kiest een loutere visie van verzoekende partijen betreft. Zij weerhield op deze grond geen ernstig risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partijen weerleggen dit gestelde niet met de thans door hen aangebrachte stukken.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat de algemene situatie voor asielzoekers die aan Tsjechië worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening een voldoende zwaarwichtige en op feiten berustende grond vormt om aan te nemen dat zij een reëel en actueel risico zullen lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar Tsjechië strijdig zou zijn met dit verdragsartikel.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekende partijen ook geen begin van bewijs leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Tsjechië, omwille van omstandigheden eigen aan hun geval, het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoekende partijen, die middels een Tsjechisch visum naar Europa reisden, hadden geen bemerkingen betreffende hun eerdere behandeling door de Tsjechische autoriteiten. Ook geven zij niet aan te betwisten dat er geen redenen betreffende hun gezondheidstoestand voorliggen die een overdracht aan Tsjechië in de weg staan of dat zij als asielzoekers in Tsjechië toegang zullen hebben tot medische zorgen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.5. Nu niet blijkt dat de aangebrachte informatie betreffende vasthouding in Tsjechië specifiek handelt over de situatie van verzoekende partijen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan dit land, blijkt ook niet dat enige miskennis van artikel 5 van het EVRM kan worden weerhouden.

3.2.2.6. De Raad stelt, in het licht van hetgeen voorafgaat, vast dat de verzoekende partijen evenmin aantonen dat de verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS